

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 27

Dimarts, 3 d'octubre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 21.1

Í N D E X

Salutació

al diputat Sr. Agustí López i Pla (p. 3)

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 21.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu. Tram. 255-00004/06. Junta de Portaveus. Substanciació.

El president

S'obre la sessió.

Prego als mitjans de comunicació gràfics que deixin l'hemicicle en condicions de poder-se exercir el debat.

Salutació al diputat Sr. Agustí López i Pla

Abans d'entrar en l'ordre dia, em plau saludar cordialment el nou diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Agustí López i Pla, que substitueix, per renúncia, l'illustre senyor Xavier Coll i Gilabert.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/06)

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, el qual es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, d'acord amb el que preveu el Reglament d'aquest Parlament, em presento davant de la cambra per iniciar el debat de política general que, preceptivament, s'ha de fer cada any.

Aquest és el primer debat de política general d'aquesta legislatura, i crec poder afirmar que des del moment de la seva constitució, el primer de desembre, el Govern ha fet una obra important, d'acord amb el nostre programa electoral i amb el calendari que vàrem establir. Crec que Convergència i Unió ha complert amb la primera, amb la més important de les obligacions que tenia contretes des que les eleccions la varen designar com a la força lògicament cridada a encapçalar el Consell Executiu: governar i fer-ho amb estabilitat, governar amb eficàcia i amb estabilitat.

M'imagino que, com és lògic, això serà objecte de controvèrsia en el debat que ara iniciem. De cara a aquesta controvèrsia i de cara, també, al debat més ampli i constant que hem de tenir amb la ciutadania, el referent del Govern, com he dit, és el programa electoral de Convergència i Unió i el corresponent calendari, tant pel que fa als propers mesos, com per a la legislatura, com des de la perspectiva de l'horitzó 2010, perquè vostès saben que el nostre programa de legislatura estava i està incorporat a un projecte de més llarg abast en el temps, el que en diem «l'horitzó 2010».

Vull insistir en això, vull insistir en una cosa: compareixo davant d'aquest Parlament per parlar del que la cambra vulgui, com no pot ser d'altra manera; però el meu plantejament inicial és parlar del que com a Govern fem i volem fer, perquè aquest és el primer compromís que tenim amb el país, aquest i també intentar millorar substancialment la capacitat econòmica i política de Catalunya i de les seves institucions, de cara que Catalunya quedi ben preparada per als reptes futurs. Com deia, potser la cambra voldrà que aquest debat s'orienti en un sentit diferent, per exemple, més de posicionament polític, però avui el meu discurs es mourà estrictament en el que és la nostra postura com a Govern i com a coalició, perquè és des d'aquest posicionament, i no des d'un altre, que ens hem compromès.

Ja sé que la política és pacte i negociació, però cap força política pot pactar fins a un punt que afecti allò que és la seva raó de ser o que dificulta extremament la consecució dels seus objectius. I dic això des de la convicció que el que defineix una força política no són els seus pactes, sinó els seus objectius i la substància del seu pensament.

Tot i deixar per al debat de demà la discussió sobre l'obra de Govern del desembre ençà, hi ha tres punts que desitjo tocar ja avui.

Primer. Des del punt de vista legislatiu s'han aprovat deu lleis, entre elles la del pressupost, la dita Llei d'acompanyament, de mesures fiscals i administratives, la del Consell de l'Audiovisual i l'ordenació del transport en aigües marítimes i continentals. I en el Parlament hi ha entrats dotze projectes de llei, entre ells el de l'Institut d'Indústries Culturals, el d'acolliment de persones grans, el de cooperació al desenvolupament, el de mediació familiar, el de l'Agència d'Ajuts Universitaris i de Recerca, el de modificació de la Llei d'equipaments comercials.

Per altra banda –la segona cosa que els volia dir–, els objectius pressupostaris i d'equilibri financer s'estan complint. El dèficit pactat amb el Govern central per a l'any passat era de 15.074 milions, i el 31 de desembre fou sensiblement més baix. Enguany el dèficit pactat fou d'11.254 milions, i amb les dades d'avui es pot dir que també aquest objectiu es complirà. És a dir que obrim les fites que ens han de dur al dèficit zero per al 2001, tal com vàrem plantejar ja l'any 1993 amb el Govern del PSOE, en el marc de la política que aleshores s'iniciava, d'acostament a les dades macroeconòmiques europees. Subratllo això perquè de vegades es parla sense fonament d'una mala gestió econòmica del

Govern, cosa que es contradiu amb aquestes dades i amb la millora en la qualificació que les grans empreses de *rating* mundials donen a les finances de la Generalitat, i que es contradiu també amb els tipus d'interès preferent que la Generalitat obté pels seus crèdits.

I finalment –tercer punt que deia–, sense moure'ns del tema econòmic, és important assenyalar que durant el 1999 i el 2000 hem consolidat l'increment d'ingressos de la Generalitat, fruit de les negociacions amb el Govern central des de 1996. Increment del tot insuficient, com sempre hem dit, però que representa, segons els anys, entre 120 i 130.000 milions.

Abans d'entrar en el moll del meu discurs, vull donar les gràcies a aquest Parlament i a totes les forces polítiques i a tot el poble de Catalunya, a les seves institucions i entitats i a tots i cadascun dels ciutadans, per una cosa molt positiva que entre tots hem fet, i és conservar el clima de convivència que hi ha a Catalunya. Gràcies per l'aposta que tothom ha fet per la pau i pel civisme.

Això em porta a expressar el meu condol per l'assassinat recent del regidor del Partit Popular, el senyor Ruiz Casado, a la seva família, al seu partit i al municipi de Sant Adrià. I em porta a expressar novament la condemna meua i del Govern de Catalunya del terrorisme. És una condemna que Convergència i Unió i jo mateix sempre hem fet, sense matisacions; sempre l'hem feta, des del primer moment.

Fa més de quaranta anys, a Catalunya alguns varen dir a qui calia dir-ho –i afortunadament foren escoltats– que, a part d'altres raons polítiques i morals, n'hi havia una per la qual calia que ningú a Catalunya es deixés agafar, ni que fos mínimament, per l'engranatge del terrorisme. Perquè deien: «El terrorisme se sap quan comença i no se sap com acaba.» I perquè, afegeixo jo ara, per a un poble res hi ha tan preciós com la pau i la convivència.

Per tant, alhora que ens felicitem, que ens podem felicitar d'aquest clima positiu que hi ha a Catalunya, i alhora que reitro i reiterem tots, com consta, la condemna del terrorisme, crec que hem d'expressar al poble basc el nostre desig que sàpiga evitar la fractura social, recuperi el camí del diàleg i retrobi la pau. Dic això des de l'afecte més entranyable.

Entro ara a parlar del que pensem fer d'ara endavant. Articularé la meua explicació entorn de sis eixos: l'economia, les infraestructures, l'estat del benestar i la cohesió social, la formació, la identitat i la convivència i, finalment, la presència, el paper de Catalunya en el món. Són sis eixos en els quals es condensen bé aquells quatre trets definitoris que no fa molt atribuïen a Catalunya i a l'autonomia de Catalunya un grup d'especialistes estrangers de ciència política. Deien que l'autonomia de Catalunya es caracteritzava per la identitat, el progrés, la cohesió social i l'obertura internacional.

Abans d'entrar en el tema econòmic, en el de la nostra economia, vull dir, vull dir que estem vivint una conjuntura positiva, que és mèrit de tothom, des dels efectes positius del gran i sostingut creixement dels Estats Units fins a la política econòmica espanyola, i des de les noves tecnologies fins a l'impuls europeu.

Vull afegir que crec –crec– que aquesta tendència positiva es mantindrà durant un futur previsible malgrat, probablement, un cert ralentiment i malgrat la relativa imprevisibilitat de l'evolució econòmica que ens ha de fer ser prudents. Aquesta imprevisibilitat, la demostra a bastament que durant els dos darrers anys tots els experts s'han equivocat en les seves previsions sobre el preu del petroli, i, en general, no se n'han previst les conseqüències socials.

Malgrat això, en el moment present hi ha configurat un marc que ens obliga a ser exigents, a ser ambiciosos, vull dir. Tothom creix; per tant, nosaltres hem de créixer més. Tothom mira d'internacionalitzar-se; nosaltres ho hem de fer més. És en aquest marc que varem dir que el nostre objectiu era tenir, l'any 2010, un PIB equivalent al 110% de la mitjana dels països de la Unió Europea, i segueix essent el nostre objectiu, i crec que el tenim a l'abast. Ara estem entre el 100 i el 101, i venim del 86% l'any 1986. I és en aquest marc que ens varem proposar –ho repeteixo– que Catalunya tingués, el 2010, no solament el 110% del PIB, sinó també perquè va bastant lligat a un grau d'obertura econòmica del 105% –ara és del 62–, és a dir, un grau equivalent al que avui té Holanda. Propòsit ambiciós, però el mantim.

És de cara a això que orientem la nostra política. Reforçar el Copca i el Cidem a fi d'atraure més inversions estrangeres a Catalunya i incrementar les catalanes a l'estranger. I això, això segon, ara es reforçarà amb l'Invercat, que començarà a operar a finals d'octubre i que és un fons d'inversió per ajudar els inversors catalans a l'estranger. Estem prenent mesures perquè la inversió en R+D passi, d'aquí al 2004, del 0,97 del PIB a l'1,4, i al 2% comptant-hi innovació, és a dir R+D+I. Seguirem ajudant econòmicament i tècnicament les nostres empreses a obtenir els certificats ISO 9000, ISO 14000 i EFQM, a més de l'EMA, que és –com saben– el certificat ambiental. I accentuarem l'actuació prioritària envers aquelles empreses d'iniciatives més en la línia de les noves tecnologies i del disseny. Com a exemple, com dels molts, afortunadament, exemples que podríem posar del que és i serà aquesta nostra línia d'acció selectiva, sense oblidar gens ni mica el conjunt de l'economia, entenguem-nos, però en aquesta línia d'acció dirigida, em referiré a actuacions ben recents com l'acord –per exemple, són exemples concrets, d'aquest estiu– Idiada-Giugiaro o bé els acords amb Telefónica i Terra Lycos referents a R+D, amb Mediapark, o amb Zeleris, la prospecció a Seattle i Califòrnia per a possibles noves inversions en el camp de les TIC i, entre altres, no dic inversió però sí la col·laboració entre Microsoft i la UPC en telecomunicacions mòbils, el suport a iniciatives com Agilent, que, com saben, és un grup després de Hewlett Packard, o bé el *call center* del Citigroup, i en podríem posar uns quants més, de *call centers* d'aquests, que es posen normalment en llocs que tinguin un cert grau de sofisticació, precisament.

Afortunadament –ja us ho he dit abans–, podria fer-vos una llista molt llarga d'empreses d'aquestes característiques, però cito això per dir com hem d'orientar la cosa, sense oblidar –sense oblidar– el que és allò que

algú, despectivament i equivocadament, en diu «la vella economia», que, finalment, segueix essent, malgrat tot, la base de l'economia dels països.

Seguirem impulsant, per una banda, una política energètica d'estalvi i d'utilització a fons del gas natural i de la cogeneració, en espera de, ben aviat, poder donar un notable impuls a l'energia eòlica. Tenim pràcticament llest el mapa de les possibles localitzacions de parcs eòlics.

Pel que fa a l'agricultura i a la ramaderia, ens proposem continuar la política de regadius i de concentracions parcel·làries. Concretament –i a tall d'exemple–, d'aquí a molt poques setmanes s'iniciarà la promoció de la concentració parcel·lària del Segarra-Garrigues, que comptarà concretament amb 25.000 hectàrees, i per això s'obrirà, concretament, una oficina per portar tot això a Tàrraga. I en regadius, comptem invertir 30.000 milions d'aquí al 2003.

Hem iniciat una campanya per signar convenis amb comunitats de regants amb la finalitat de racionalitzar l'ús de l'aigua i estalviar-ne el consum. Tot just n'hi ha dos de signats, només dos –a Linyola i a Vilanova de Bellpuig–, però el Govern hi dóna molta importància i crec que n'hauríem de firmar molts. Li dóna molta importància, a més, com tot el que fa referència a l'aigua. Després en tornaré a parlar.

El Programa de desenvolupament rural va endavant, i creiem poder assegurar que no es perdran recursos per manca de finançament. El programa comportarà una inversió de 155 milions del 2000 al 2006, és a dir, una mitjana anual de més de 22.000 milions. En aquest sector, com en tot, finalment el que compta és la qualitat i la comercialització. D'aquí el propòsit del Govern d'enfortir l'IRTA a través d'un contracte programa de 1.200 milions de pessetes l'any. Val a dir que qui més convençut està dels efectes beneficiosos de l'IRTA –i això és una bona notícia– és el mateix món agro-ramader català, ja que són més de sis-centes –sis-centes– les empreses que hi acudeixen.

Per aquest mateix motiu de la qualitat, durant aquesta legislatura es crearà l'Institut de la Qualitat Alimentària. A part d'això, s'està fent el Llibre blanc del sector agrari català i s'ha iniciat la preparació, juntament amb el sector, del Projecte de Llei d'orientació agrària de Catalunya. Per altra banda, enllestit el Pla de reestructuració de cooperatives, a partir del 2001 s'iniciarà un nou pla de modernització i de concentració –de cooperatives, s'entén.

Pel que fa a la pesca és sabut que ha estat aprovat l'Instrument Financer d'Orientació Pesquera, el que se'n diu l'IFOP, per al període 2000-2006, amb una inversió total de 38.000 milions, dels quals 17.000 han de ser públics.

Canviant de tema, però, de fet, dintre, també, del món econòmic i laboral en aquest cas, vull dir que el nostre creixement econòmic ha de permetre més reducció encara de l'atur, i més creació de llocs de treball, les dues coses. Tot i que és veritat que, per altra banda, ens trobem en més d'un sector amb seriosos problemes d'escassetat de mà d'obra.

De fet, si ens comparem amb els indicadors europeus resulta que tenim el nostre atur molt lleugerament per sobre de la mitjana europea. Però la nostra taxa d'activitat està per sota de la mitjana de la Unió Europea, encara que amb la metodologia de l'Eurostat no és així, però sortim de la base que està per sota. Això vol dir que si aconseguim introduir més gent en el mercat de treball i, per tant, apujar la nostra taxa d'activitat, crearem més llocs de treball i podrem superar, almenys en part, aquests problemes d'escassetat de mà d'obra.

És conegut que un dels sectors amb baixa taxa d'activitat és el de les dones. També és sabut que hi ha persones de més de quaranta-cinc anys que podrien fer un treball útil i que els costa trobar-lo. De tota manera, ara, la creació de llocs de treball femenins és alta. Concretament, durant els últims dotze mesos, més del 80% dels nous llocs de treball han estat ocupats per dones. Amb tot, cal seguir promovent aquest procés mitjançant mecanismes específics de formació i de caràcter ocupacional, amb discriminació positiva a favor de la dona, tal com, per altra banda, contempla la normativa reguladora, i amb l'aplicació de les possibilitats que ofereix la recent Llei de conciliació treball - família.

Pel que fa a les persones de més de quaranta-cinc anys en atur, a partir del gener s'aplicarà un pla de tutoria personal d'inserció, dut a terme a través de les OTG, que creiem que pot ajudar a col·locar alguns milers de persones. A part d'això, aquest col·lectiu és prioritzat en els programes «Tallers d'ocupació» i «Plans d'ocupació».

Tenim el problema de la sinistralitat, més alta del que correspondria a un país com el nostre. Per contrarestar-ho, entre gener i agost d'enguany, i en el marc del programa dit Programa d'alta accidentalitat, hem incrementat les inspeccions en un 7,2%, les sancions en un 14,7 i les paralitzacions, principalment en la construcció, en un 62,3%. El resultat és contradictori. En conjunt, durant aquests mesos els accidents han augmentat en un 12,4%, però, en canvi, els greus han baixat en un 10,5, i els mortals, en un 24%.

Continuarem amb aquest programa, centrant-lo més encara del que fem en tres sectors principals: la construcció, els serveis de prevenció aliens i les empreses de treball temporal.

Parlem ara del que hem de fer en el camp de les infraestructures. Entre altres obres, durant el període 2000-2003, el Govern començarà, i en bastants casos acabarà, la variant de Reus; la de Cardedeu; la de Llagostera; la millora de l'eix del Llobregat; la carretera de Manlleu - Torelló que és –com vostès saben– un pas previ per, després, fer el túnel de Bracons; la 1313, entre Ollana i el coll de Nargó; la Igualada - Manresa; la variant de Sant Quirze de Besora i de Montesquiu; la Cambrils - Salou; la ronda nord de Granollers i l'oest de Sabadell; el segon tram de la Tortosa - l'Aldea, i nous trams de la Figueres - Roses, etcètera. En conjunt –ja els ho deia–, això, entre altres obres, petites o grosses, són un centenar de projectes per d'aquí al 2003.

Afegeixo a això les obres del metro i dels Ferrocarrils de la Generalitat incloses en el PDI consensuat amb l'ATM, a part d'impulsar la línia 9 –a part d'impulsar

la línia 9— del metro de Barcelona. Hi afegeixo també el túnel d'Horta, que creiem, que la Generalitat creu que s'ha de fer sense trigar massa. A part, també, del metro lleuger de la Trinitat Nova a can Cuiàs, ja en el terme de Montcada. A part, també, finalment, del Trambaix, que es començarà a construir el mes de febrer, és a dir d'aquí a quatre mesos, o cinc, per estar acabat l'estiu del 2003, amb una aportació pública inicial de 25.000 milions.

Bé, parlem ara de l'aigua, que és una gran infraestructura. Tenim mitja Catalunya que té aigua i mitja que li'n faltarà. A fi d'evitar tensions a Catalunya mateix, i també tensions amb altres territoris espanyols, la Generalitat havia plantejat dues possibilitats que no requerien aigua del riu Ebre: o bé la compra d'aigua ja utilitzada dels regants —dels regants de l'Ebre però dels canals, no del riu, aigua que es llença, al final, altra vegada al mar—, o bé l'aigua del Roine. És cert que aquestes solucions no resolien, o no resolen, o no resoldrien la manca d'aigua al País Valencià, a Múrcia i a Almeria. En tot cas, l'actual Govern espanyol, i en això no es diferencia del Govern socialista precedent, creu que cal fer un pla hidrològic nacional que prescindeixi del Roine i que estigui centrat en l'Ebre, que permeti un transvasament de mil hectòmetres, un 18% dels quals aniria a les conques interiors de Catalunya i el restant 82% aniria cap al sud: al País Valencià, Múrcia i Almeria, i en el canal Xerta - riu Sénia.

El Govern de la Generalitat segueix mantenint l'aposta del Roine, tot i que, evidentment, l'aigua seria més cara, però evitaria tensions. Però si finalment es prescindeix del Roine i també de l'aigua dels regants, i es vol enviar aigua a la costa mediterrània espanyola, és inevitable que es transvasi aigua de l'Ebre. Quanta se'n pot transvasar? I calen realment mil hectòmetres? I cal que l'aigua surti només de l'Ebre? I a quin preu? Els ingressos per l'aigua, qui els ha de percebre? A què s'han de destinar? Quines compensacions han de rebre les comarques cedents d'aigua? Quines en general, i quines per garantir el manteniment del delta? També cal preguntar-se si la utilització de l'aigua, sobretot a les zones de grans regadius, és racional. I torno a referir-me a allò que he dit abans d'aquells acords de Linyola i de Vilanova de Bellpuig, que són, jo crec, exemplars. I també cal preguntar-se si no es poden fer més desalinitzadores.

Tot això, evidentment, s'ha de discutir. El que no és pot fer, és simplement no fer res. I repeteixo: per a Catalunya, concretament, podríem enforçar-ho, simplement —repeteixo—, insistint només en el Roine.

Per altra banda, jo crec que les terres de l'Ebre poden enfocar aquest tema no com un gran perill, sinó com una gran oportunitat, perquè està demostrat que l'aigua sola no provoca acceleració del creixement. Calen més coses. Quines? I quines falten en aquests territoris, concretament? El Govern de la Generalitat ha anunciat la seva disponibilitat a discutir tot això amb les terres de l'Ebre, a exposar iniciatives, a defensar els seus interessos davant del Govern central i, fins i tot, a establir un cànon destinat al seu desenvolupament. És un moment de plantejar-se això d'una manera global i que tot Ca-

talunya, i també el Govern de l'Estat, assumeixi un compromís.

El Govern de la Generalitat farà també altres actuacions que poden ajudar a racionalitzar l'ús de l'aigua, concretament les tres següents, algunes de les quals ja estan engegades: reutilització d'aigua de les depuradores, construcció de dessalinitzadores i connexió de les diverses xarxes regionals. Entre les infraestructures cal, naturalment, situar les relacionades amb les telecomunicacions, especialment el cablejat per fibra òptica. Important serà, en aquest sentit, el Decret d'imminent aprovació que regula les instal·lacions de xarxes públiques de telecomunicacions en el domini públic, viari i ferroviari de la Generalitat.

En resum, es pot dir que tenim ben orientat el servei a les àrees més poblades de Catalunya; en canvi, hem de replantejar els plans que hi ha per a les zones amb menys població. En aquests moments estem negociant un acord amb operadors telefònics, i en col·laboració amb Localred, per poder dur el cable a totes les capitals de comarca d'aquí a finals del 2001. I, en aquest punt, correspon dir —i correspon dir-ho en termes generals i no només en relació amb les telecomunicacions— que les comarques de muntanya estan canviant significativament amb més dinamisme econòmic i una certa recuperació demogràfica que cal potenciar. La renovació dels plans comarcals de muntanya per al període 2001-2005 ho tindrà en compte.

Parlem ara de la inversió de l'Estat a Catalunya. Això no forma part de l'obra directa del Govern de la Generalitat, però he estat tantes vegades, tantes, tantíssimes vegades interpellat en aquest Parlament sobre les inversions de l'Estat a Catalunya, com si el nostre Govern en fos el responsable, que forçosament els n'he de parlar. Si fos veritat que el nostre Govern tenia part de responsabilitat en la baixa inversió de l'Estat a Catalunya, ara, que hi ha engegades inversions molt importants, s'hauria d'admetre que, per pressió política o per fruit d'una bona col·laboració, la Generalitat hi ha contribuït. I el cert és que durant la passada legislatura espanyola, sobretot els anys 1998 i 1999, el nostre Govern, el Govern de la Generalitat, ha pressionat molt en aquest sentit a Madrid; fou aleshores la nostra prioritat en la relació i en la negociació amb el Govern del Partit Popular.

Però deixo de banda aquesta disquisició i em limito a recordar que ara hi ha engegades obres tan importants com el TGV, el desviament del Llobregat i del Francolí, la depuradora del Prat i, de fet, la tercera pista de l'aeroport del Prat, de la qual s'està acabant el projecte. A part d'algunes carreteres molt importants, la de la Garrotxa, per exemple, la 340, que vol dir tot el que hi a entorn de Tarragona, Torredembarra, etcètera, però també la variant de Cervelló, i una del retard de la qual tots ens hem de lamentar especialment, que és la nacional II d'Igualada a Cervera. L'acabament d'aquestes obres, a les quals s'ha d'afegir l'ampliació del port de Barcelona —això, lògicament, va a càrrec del mateix port i d'ajuts europeus que s'estan negociant—, l'acabament d'aquestes obres posaran molt al dia les nostres infraestructures.

Quedaran coses per fer, algunes a càrrec de la Generalitat, altres del Govern central i que pensem reclamar.

Ja he parlat abans de la línia 9 del metro de Barcelona, a càrrec en un 66% de la Generalitat i la resta del Govern central, però que a més requereix una contribució europea important que estem negociant. Afegeixo ara el quart cinturó del Vallès, que la Generalitat creu que s'ha de fer –almenys, s'ha de fer d'una manera immediata el tram que va d'Abrera a Terrassa–, i també una obra de la qual no es parla tant i que és molt important, i que és un gran coll d'ampolla i és la nacional II de Tordera a Girona. Tot això són obres necessàries que el Govern de la Generalitat proposa, proposarà o farà el que pugui ella mateixa quan li correspongui.

En aquest mateix terreny de les infraestructures cal parlar de la creació de sòl industrial i residencial. En els darrers cinc anys, és a dir, del 95 al 99, s'han invertit 19.095 milions en l'adquisició i urbanització de sòl; d'aquests, 10.306 corresponen a sòl residencial i 8.789 a sòl industrial. Per a l'any 2001, l'any que ve, es preveu una inversió de 9.800 milions en matèria de sòl residencial dirigida a acabar les quatre actuacions en execució actualment i a l'inici de setze més. En total, es treballarà sobre 494 hectàrees. Quant a sòl industrial, es preveu una inversió de 5.959 milions –6.000, fet i fet–, per tal de finançar les actuals set actuacions en execució, set de les quals ara mateix recordo –per exemple, la del Montmeló o la de Santa Perpètua de Mogoda–, i n'iniciarem onze més. En total, aquestes actuacions afectaran 683 hectàrees de nou sòl industrial, o sigui, 494 sòl residencial, 683 sòl industrial.

Tanco aquest capítol d'infraestructures dient-los que no perdem inversions per dèficit d'infraestructures. És a dir, el Govern de la Generalitat, que constantment està parlant amb el món empresarial d'aquí, de casa, i amb el món empresarial que ve de fora i que si inverteix és perquè troba bones condicions per invertir, no per romanticisme, evidentment, podem dir que no perdem inversions per dèficit d'infraestructures, probablement, amb una excepció que després els diré. Avui per avui, no perdem inversions per problemes de carreteres o d'instal·lacions portuàries o d'aigua o d'energia o per manca d'abocadors o de depuradores, etcètera. És probable que sí –l'excepció que deia–, és probable que sí que en perdem per manca de vols transcontinentals. La resistència estatal a deixar-nos participar en el que fins ara ha estat un quasi monopoli de Madrid ens perjudica, ens fa mal i, per això, un dels nostres objectius no és només que estigui llesta la tercera pista de l'aeroport de Barcelona l'any 2003, que és molt important, ni tampoc l'aplicació del Pla director de l'aeroport, que suposarà una inversió global d'uns 450.000 milions de pessetes –dic bé, 450.000 milions de pessetes en deu anys, això sí–, és innegable que tot això és molt important, però justament això ens dona novament l'oportunitat i ens fa sentir la necessitat de fer de l'aeroport del Prat un *hook* aeroportuari de moltes possibilitats. És molt necessari, per tant, que les institucions públiques i privades catalanes adquireixin capacitat d'iniciativa en aquesta qüestió.

Situo en aquest punt del meu discurs una referència a la discussió sobre si Catalunya perd pes econòmic o no. No en perd pel que fa al PIB o les exportacions –que, per cert, són l'indici més fiable de competitivitat–, ni

tampoc a la cobertura comercial; l'àrea de Barcelona, concretament, exporta tres vegades més que la de Madrid, i les nostres universitats no reculen, ben al contrari. Tampoc no perdem pes pel que fa al nombre de noves patents, que és un indicatiu de capacitat d'innovació. Ningú no pot atribuir-nos pèrdua de pes des d'aquests punts de vista.

Sí que és veritat, en canvi, que hi ha iniciatives fora de l'abast de les possibilitats de l'economia catalana i de la societat catalana. Són aquelles molt relacionades amb les grans empreses amb seu a Madrid, algunes d'elles recentment privatitzades, i també és cert que hi ha una pressió política favorable –política i més que política, gairebé per dir-ho així, un cert pes social de l'estructura de l'Estat–, favorable a la implantació a Madrid d'empreses, pressió que no sempre podem contrarestar. Amb tot, vull fer notar que no solament els indicadors econòmics segueixen essent-nos molt favorables, com els deia ara fa un moment, sinó que la valoració que la premsa especialitzada estrangera fa de Catalunya i de Barcelona –i els empresaris que vénen aquí, la setmana passada n'hem tingut tres o quatre de primeríssima fila, entre ells el primer banquer del món, que és va expressar en aquest mateix sentit, fins i tot, en unes declaracions–, la valoració que en fa la premsa estrangera i aquests empresaris és molt bona, de Catalunya i de Barcelona, com a centres de localització d'empreses de *hightec*. Crec que no ens hem d'obsessionar de la manera que alguns s'obsessionen. De vegades, això arriba a ser malaltís. Estem guanyant terreny a moltes grans ciutats europees, per exemple. I, com he dit, Catalunya creix més, hi ha un nivell més alt que al conjunt de la Unió Europea i, per descomptat, més que al conjunt d'Espanya.

De tota manera, és bo que mantinguem un cert grau d'insatisfacció que ens empenyi cap a horitzons més ambiciosos. Això que deia que no ens hem d'obsessionar, o almenys hem de tenir una obertura més gran en aquesta preocupació, ahir a la tarda el conseller Subirà i jo vàrem tenir una discussió amb un empresari respecte a la localització d'una determina empresa, que no em facin dir quina és en aquest moment, i la nostra discussió no està entre Barcelona i Madrid, sinó entre Barcelona i Miami. És a dir, hem d'entendre que nosaltres estem en competència amb Madrid i que aquí en algunes coses guanyem i en altres no, i en alguna de prou important no, però estem en competència amb totes les ciutats, almenys, d'Europa i en part, també, com acabo d'explicar, d'Amèrica. És aquesta mentalització, la que hem de fer.

Dit això, enceto el tema de l'educació i de la formació. Era el tercer dels sis. En temes d'inversió i d'equipament, el Govern pot presentar un balanç molt consistent, que es toca. De cara al curs 2000-2001 s'han fet obres per valor de 15.500 milions, tretze centres nous i vint-i-set grans ampliacions que representen una xifra molt grossa, 99.000 metres quadrats. S'ha d'afegir a això 3.727 milions en equipaments, dels quals 2.554 s'han invertit en ordinadors i equipaments de formació professional. I això no és un fet accidental d'aquest any: en cinc anys, del 96 al 2000, la despesa en ordinadors, aules de tecnologia i altres equipaments

equiparables ha estat, haurà estat de 12.115 milions, i la mitjana anual d'inversió en obra haurà estat de 19.000 milions. Per tant, no és d'estranyar, i, evidentment, vostès ja saben que aquest és un dels arguments que utilitzo sovint, que tinguem *ratios* molt bones. Per exemple, tenim tretze alumnes per professor a primària i 9,6 a secundària. Les mitjanes dels països de l'OCDE són, respectivament, 17,1 i 15,2. És a dir, 13 a Catalunya per primària, 17,1 l'OCDE, 15,2 i 9,6. I després, també, respectem bé els límits que hi ha de presència de nombre d'alumnes per classe, els límits determinats per la LOGSE.

I, per altra banda, i ja que una de les maneres de valorar la qualitat d'un ensenyament és veure els resultats dels alumnes a l'hora d'incorporar-se al mercat de treball, és del cas dir que la valoració que les empreses fan de la capacitat de les noves generacions és bona, també dels empresaris estrangers. Una altra cosa és que actualment es queixin d'insuficiència de mà d'obra prou qualificada, i això és veritat, però això és un fenomen general europeu, i això no treu que, d'acord amb les necessitats del país..., és a dir, que sigui un fenomen general no ens ha de consolar, per tant, no treu que, d'acord amb les necessitats del país i d'acord amb el nostre programa i en línia, per tant, de constant millora del nostre ensenyament durant els propers tres anys, és a dir, d'aquí al 2003, ens proposem dedicar 14.600 milions per substituir 700 mòduls prefabricats en trenta-quatre centres per aules definitives. I que, en aplicació del PIE –PIE vol dir Programa d'informàtica escolar– i del programa Argo seguirem dotant-los d'ordinador.

Però no és només en termes quantitius que els vull parlar d'ensenyament. Fa ja més d'un any que vaig anunciar que calia fer una reflexió a fons, global i amb participació de totes les parts implicades sobre l'actual moment educatiu. Aquesta reflexió conjunta s'ha iniciat, perquè, encara que les nostres *ratios* són bones –i això és comprovable– i els resultats, mesurats amb criteris comparatius, també, també és veritat que es detecten en el món de l'ensenyament inquietuds i problemes que obliguen a fer aquesta reflexió.

L'any 1990, es va aprovar la LOGSE, una llei que els que la varen votar –i Convergència i Unió la va votar– veiem com a molt innovadora i que responia a tres objectius principals: allargar l'escolaritat fins als setze anys, millorar la formació professional i introduir més discrecionalitat per part de mestres i alumnes, considerant que la rigidesa pedagògica preparava malament per al món canviant en què els joves d'avui viuran. I crec que aquests propòsits segueixen essent vàlids.

Responia, la LOGSE –i hi respon–, a un projecte col·lectiu ambiciós, que, entre altres coses, volia impedir la marginació, les fractures socials; volia reduir al màxim el nombre dels que no poden seguir –com Convergència i Unió hem dit molts cops– o, si ho prefereixen, si algú prefereix una altra font, reduir el nombre de naufragis, com diu Giddens. I, de naufragis, se'n pot ser per molts motius, però un d'ells, sovint, és la manca de formació. En aquest sentit, de passada, els informo que el Departament d'Ensenyament, aquest curs, aplica 600 milions addicionals per a l'educació d'alumnes en risc,

en comptes dels 250 de l'any passat. I és que –i això és molt important, fins i tot per comprendre el que passa–, en realitat, la LOGSE pretenia fer, no només una reforma pedagògica, sinó una reforma social –totes dues.

Ara bé: quins són els resultats? No estem, encara, en condicions de respondre amb certesa. Sempre m'he oposat que es fes una valoració abans d'hora, precipitadament i d'una manera fragmentària. Ara, que ja s'aplica la LOGSE a tots els cursos, és el moment de fer-la. Per això, des de la primavera funciona la Comissió Nacional d'Educació, que, durant dos anys, analitzarà d'una manera participativa el sistema escolar català. Personalment, personalment –ho subratllo: no comprometo ningú–, personalment, crec que els resultats d'aquest estudi seran bastant millors del que de vegades es diu, però també és cert que l'aplicació de la reforma ha ocasionat tensions. Tensions per un sobre esforç de molts mestres, que se'ls demana molt; per les dificultats que comporta l'ensenyament obligatori de nois i noies de catorze a setze anys, per la necessitat de més equipaments, per les tensions pressupostàries que provoca, etcètera. Tot se'n ressent. Dificultats pressupostàries..., no del Departament d'Ensenyament, sinó de tot el pressupost de la Generalitat. I és que la Generalitat ha fet una aplicació molt estricta o, més exactament, molt generosa, i, a més, ràpida de la llei, i això, en principi, és bo, i crec que acabarà tenint una repercussió positiva, però, amb tot, cal que ara –i ara és el moment de fer-ho, no abans– procedim a l'avaluació del sistema educatiu.

De fet, alguns canvis, la Conselleria ja els ha introduït: ha reforçat determinades matèries –matemàtiques i llengües, sobretot–, ha suprimit alguns ensenyaments optatius de dubtosa eficàcia formativa –de més que dubtosa eficàcia formativa–, etcètera. O sia que mantenim la filosofia dels principis de la reforma, però volem veure si la forma com se'n preveia l'aplicació, que és com l'hem aplicat, necessita canvis, que, probablement, alguns en necessita.

M'allargaré més sobre l'ensenyament, concretament sobre dos projectes prioritaris, perquè afecten el progrés personal i col·lectiu i la cohesió social del país. El primer fa referència a evitar que les tecnologies de la informació creïn ruptura social o –dit d'una altra manera, dit d'una manera positiva, no en negatiu sinó en positiu– a aconseguir integració social a través d'aquestes noves tecnologies. Coses d'aquestes, ja les havíem iniciat a la legislatura anterior, però ara hi insistirem més. De cara a això, el Departament d'Ensenyament prepara per a l'any 2001 un gran portal d'Internet per als estudiants no universitaris i per a les seves famílies, que donarà informació, orientació acadèmica i professional individualitzada i proporcionarà ajut als alumnes i a les famílies per superar dificultats d'estudis i d'aprenentatge. Això ens permetrà fer una oferta de formació per als pares i mares a les mateixes escoles per introduir-los en l'ús de les noves tecnologies i d'Internet, dins d'un pla estratègic de gran abast per tal que no es produeixi allò que dèiem: una fractura «informàtica» social, però també generacional, una fractura «informàtica» generacional en la nostra societat.

El mes de febrer, es farà la presentació pública d'aquest portal, que serà operatiu al setembre. Subratllo que una iniciativa d'aquest tipus i d'aquesta envergadura, probablement, serà pionera a Europa, i encaixa amb aquella idea que els deia que la reforma escolar ha de ser, també, social.

El segon projecte s'orienta cap a facilitar la integració dels alumnes immigrants. Els departaments de Benestar Social i d'Ensenyament, conjuntament, elaboren un pla estratègic de formació per a les famílies d'aquests alumnes en les mateixes escoles dels nois, amb participació d'associacions de pares i mares per tal que puguin adquirir els coneixements instrumentals bàsics de la llengua, per a la seva integració social, i puguin relacionar-se més fàcilment amb les altres famílies. Política d'integració, això.

Passo ara, en aquest terreny de la formació, a la universitat. Pel que fa a inversions, puc dir que s'ha complert el Pla de 1995-2000, en un 99,5%, que correspon a 59.700 milions. Havien de ser 60.000. El Pla per al 2001-2006 tindrà una orientació diferent, ja no tant orientat a fer front al continu augment quantitatiu de la demanda i més orientat cap a les noves tecnologies i cap a la reposició, substitució i millora d'equipaments. És propòsit, també, del Govern elaborar i aplicar un pla de promoció, estabilització i incorporació de professorat, i, en aquesta línia, també ens proposem crear la figura del professor contractat estable. Ateses les noves necessitats de la societat i de l'economia, volem dur a terme una acció de programació i, en part, de desprogramació universitària. L'exemple especialment clar i molt actual d'això serà incrementar notablement el nombre de titulats d'informàtica a través de programes de postgrau i de segon cicle; de titulats superiors, però també mitjos i d'FP, perquè de vegades ens falta més gent d'FP que no pas titulats superiors. Per tant, és una acció que haurem de dur, conjuntament, Universitats i Ensenyament.

Finalment, a través de l'Agència Catalana d'Ajuts Universitaris i de Recerca –que es crearà a través d'una llei, el projecte de la qual ja és al Parlament, com abans els he llegit–, activarem la política de beques, encara que, això, no ho podrem fer prou plenament, si no aconseguim desencallar el traspàs de les beques, que és un dels temes en els quals més decebut varem quedar de la nostra relació amb el Partit Popular a l'anterior legislatura.

També, pel que fa a la recerca, cal recordar que l'Administració central no n'ha traspasat la competència. Aquest és un tema que, en el marc de la reclamació de més autogovern, hem de replantejar durant aquesta legislatura. Però, en tot cas, haurem de negociar que traspassin més recursos destinats a recerca que no pas fins ara.

Si –com abans els explicava–, els anys 98-99, les infraestructures viàries, ferroviàries, aeroportuàries, etcètera, eren un objectiu central de les negociacions del Govern de la Generalitat amb el Govern central, ara també ho seran les tecnològiques i científiques. Ens proposem crear, amb col·laboració amb la Fundació Catalana per a la Recerca, la Institució Catalana de la

Recerca Científica, amb l'objectiu d'incorporar investigadors als grups catalans de recerca –principalment, de les universitats– i, així, ampliar, d'una manera molt selectiva, la base humana del nostre sistema de recerca.

Tenim, a més d'això, engegada una sèrie de projectes de centres tecnològics de recerca. Concretament, el Centre d'Investigació Química de Tarragona, amb importants col·laboracions privades ja assegurades; l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, també a Tarragona; l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars a Sant Pau, el Centre de Regulació Genòmica, en col·laboració amb la Universitat Pompeu Fabra, al Parc Biomèdic de Mar; l'IN3 de la UOC, que ja està endegat; l'Institut de Recerca en Molècules Bioactives, al Parc Científic de Pedralbes, a la Universitat de Barcelona, i l'Institut d'Estudis de Telecomunicacions –aquest encara no és en fase de disseny, però, en principi, es pensa situar a Castelldefels.

Al marge d'això, la Generalitat seguirà impulsant centres de referència en el camp de les humanitats i de les ciències socials, en el de la biomedicina, en el de les ciències, en l'anomenada àrea tècnica i, finalment, en l'àmbit de l'IRTA.

Hem de millorar moltes coses, però ens tiràrem injustament pedres sobre la nostra teulada si no fóssim conscients que el nivell de les nostres universitats, en general, és bo, o, simplement –permeti'm que rectifiqui–, és bo. Si no fos així, no s'entendria que les universitats catalanes fossin de les més sol·licitades de tot Espanya per alumnes de fora de Catalunya, malgrat el suposat problema lingüístic, o que figuressin a la part més alta del rànquing de peticions per al Programa Erasmus –a dalt de tot–, també malgrat el suposat problema lingüístic. O no s'entendria que s'incrementin molt les publicacions científiques arreu del món de les nostres universitats.

Fico en aquest capítol, per cloure'l, alguns comentaris sobre la societat de la informació i les TIC, tecnologies de la informació i de la comunicació, de la qual cosa, de vegades, ja n'he parlat abans en la primera part del meu discurs, no? Però ara vull dir que, en general –de moment, no els donaré dades per no allargar-me–, el nivell català d'accés a Internet i d'ordinadors a les escoles i a les llars és bo, en termes europeus; està per sota del nivell escandinau, però en molts aspectes està per sobre de països com França i Alemanya, i bastant per sobre de la mitjana espanyola. Sobre aquesta base, hem d'aplicar una sèrie de projectes: centres de teletreball, digitalització de la Universitat, traducció automàtica *on-line*, etcètera. Però –i és en això en què volia insistir– el principal d'aquests projectes serà l'Administració Oberta de Catalunya, és a dir, fer que siguin disponibles, a través d'Internet, tots els formularis, impresos i models de sol·licitud de la Generalitat i –no solament això, és clar– fer que les gestions en l'Administració es puguin tramitar a través d'Internet. Com deia –i ho subratllo–, concedim a aquest projecte una especial importància.

A cavall de l'ensenyament, per una banda, i del benestar i la cohesió socials, per l'altra, els parlo d'un dels temes importants d'aquesta legislatura, que és el de les

guarderies. A finals de la passada legislatura, el Govern de la Generalitat va prendre el compromís, que ara hem ratificat, de promoure la creació i l'oferta, en cinc anys, de 30.000 nous llocs escolars per a infants de menys de tres anys. La sostenibilitat del sistema educatiu i de la seva qualitat ens condueix a proporcionar els 30.000 llocs, mitjançant ajuts i subvencions als ajuntaments per a la creació i el sosteniment de llar d'infants i mitjançant subvencions al lloc escolar a institucions sense afany de lucre, que, generalment –no sempre, però generalment– són cooperatives de pares i mares.

L'any 2000, hem concretat el nostre compromís amb la promoció de creació de 6.000, amb la promoció de creació de 6.000 llocs. Enguany, el Departament d'Ensenyament ha publicat una convocatòria de subvencions adreçada, específicament, als ajuntaments per a crear llocs escolars. S'hi han acollit 156 ajuntaments, que de moment representen 5.868 llocs de nova creació i que seran realitzats durant aquest curs i per al 2001.

L'import de les subvencions durant l'any 2000, durant aquest any –va ser ja molt a final d'any, de fet– serà de 1.268 milions, i el dels ajuts al sosteniment dels llocs, des del primer de gener, que és quan començarà a funcionar, serà de 88.000 pessetes per any i lloc escolar.

I en això em complau molt dir que hi ha hagut –reconèixer, dir que hi ha hagut i subratllar-ho– un esforç important dels ajuntaments i una molt bona disposició. Però, a part d'això, no podem oblidar el gran esforç fet pel Govern, d'escolarització universal dels nens i nenes entre tres i sis anys, que això, de vegades, sembla que ja no ens en recordem, però que de fet va representar un esforç –repeteixo– d'escolarització universal molt important, que ha representat una despesa de 30.000 milions/any, i que ja vam fer l'any 95, quan a la resta de l'Estat –amb excepció del País Basc i Navarra– la taxa d'escolarització dels infants de tres anys, el 99, era del 85%, quatre anys més tard.

Bé, passo ara a parlar d'altres temes relacionats amb l'estat del benestar i començo per sanitat. Enguany arribarem a un grau d'aplicació de la reforma de l'atenció primària del 85% i mantenim el compromís d'entrellistar-la a finals del 2002. Això representa una inversió de 13.200 milions, dels quals a Barcelona, la ciutat, li'n corresponen 4.600. Pel que fa a l'atenció hospitalària, vull destacar el proper inici de les obres de construcció del nou Hospital de Sant Pau, Barcelona –l'obra ja està adjudicada–, i l'ampliació de l'Hospital de Bellvitge, i, per altra banda, hi ha alguns hospitals comarcals encarilats. Durant els darrers anys hem progressat molt amb medicina oncològica, però ara ens cal millorar-la més. Concretament, ho farem, sobretot, en dos aspectes: en el camp de la prevenció i en el del diagnòstic. El «cribratge» del càncer de mama, l'any 2001, arribarà el 100% i s'endegarà un pla pilot que permeti un diagnòstic ràpid, en quinze dies, en cas de sospita de càncer.

La salut mental és un dels punts febles que fins ara hem tingut, i que jo, amb tota franquesa, he subratllat diverses vegades aquests últims temps. L'any passat vàrem signar una inversió en cinc anys –inversió en cinc anys– de 7.600 milions. Això ha fet possible la construcció ja en curs de l'hospital de Salt i la construcció d'una uni-

tat polivalent al Poble Sec de Barcelona, així com l'adequació de diversos equipaments psiquiàtrics, de serveis d'urgències, unitat d'hospitalització d'aguts, etcètera. Al final del 2000, o sia ara ja molt aviat, disposarem de 46 centres amb 1.300 places de rehabilitació, i crec que d'aquí al 2003 - 2004 haurem pogut esborrar aquesta nota negativa que hi ha en la nostra sanitat. Per altra banda, a fi de poder integrar els malalts mentals a la comunitat, durant el primer semestre d'enguany s'han inaugurat les primeres tres llars residencials per a malalts mentals, concretament a Manresa, Sant Vicenç dels Horts i Barcelona, i a finals de legislatura s'hauran endegat 24 projectes més d'aquest tipus –posaré un exemple: la propera residència, ben aviat, a Vilanova i la Geltrú.

Un altre punt a millorar és el de les llistes d'espera. Abans he de dir, però, que el nombre d'intervencions de tota mena que es fan a Catalunya, des de cataractes a pròtesis de maluc o de genoll, és molt alt, i que ha anat augmentant progressivament. I també vull recordar que el problema de les llistes d'espera és inherent al sistema sanitari de cobertura universal i gratuït, com el nostre, i de qualitat, com el nostre. Dit això, els confirmo que estem duent a terme un pla de xoc –del qual vostès ja estan al corrent– per valor de 3.000 milions. De cirurgia cardíaca, mantenim el propòsit de reduir el temps d'espera dos mesos d'aquí a fi d'any, tot i que ens preocupa el fet que la llista d'espera, la gent que s'apunta a la llista d'espera aquests últims mesos s'ha incrementat molt, una mica sorprenentment.

Un dels àmbits del qual la sanitat catalana es pot sentir especialment orgullosa és el dels trasplantaments. Espanya, en conjunt, té amb això un bon nivell, fruit –com els mateixos organismes oficials espanyols reconeixen– d'haver aplicat a tota Espanya el model català. No fa gaires dies, unes declaracions del que ha estat fins un pila d'anys en governs socialistes i populars responsable d'aquest servei ho deia, en un diari de Barcelona. Crec, finalment, que podem estar satisfets de la política de vacunacions –diran que entro molt en els detalls, però escoltin, és que el que preocupa a les mares són les vacunacions–, la política de vacunacions que es fa a Catalunya, que ha permès la pràctica eliminació del xarampió i espero que aviat de la meningitis C i de la pneumònia a la gent gran. Aquest estiu, motiu d'uns casos de meningitis en turistes estrangers contrets fora de Catalunya, hem pogut constatar l'alta valoració, en aquest camp, que es fa de la sanitat catalana en països europeus de molt alt nivell.

I encara, per acabar aquest capítol de la sanitat, vull referir-me a la carta dels drets i deures dels ciutadans amb relació a la salut i a l'atenció sanitària. És el que, d'una manera abreujada, se n'ha dit «el dret a la segona opinió», però que en realitat tracta de molts altres aspectes, no solament aquest; tracta del respecte a les voluntats anticipades dels malalts, la confidencialitat de les dades genètiques, etcètera. Crec que és un document socialment i humanament –les dues coses– molt positiu.

Pel que fa a les persones amb algun *handicap* físic, mental o sensorial, esmentaré només tres activitats, no noves, però sí incrementades. La primera és que ja s'ha

completat tota la xarxa territorial d'atenció precoç. Per cert, que el nostre model ha estat..., en fi, torno a referir-me a allò que acabo de dir fa un moment quan parlava dels trasplantaments, el nostre model ha estat el referent bàsic en l'elaboració del Llibre blanc sobre atenció precoç del Ministeri de Treball i Assumptes Socials. La segona iniciativa, no nova però incrementada, és la universalització dels serveis de centres ocupacionals a través dels serveis de teràpia ocupacional. I la tercera és el Pla integral d'atenció a les persones amb discapacitat física, que el Govern va aprovar el 13 de juny i que s'ha començat a aplicar.

Amb això perfeccionarem un conjunt d'activitats i de serveis que han situat Catalunya en un punt alt pel que fa a l'atenció de les persones discapacitades. Pensem, per exemple, que a 31 de desembre de 1999 a Catalunya teníem 6.850 persones discapacitades integrades en centres especials de treball, que representen –representaven– el 28% de discapacitats integrats laboralment a tot l'Estat, és a dir, la població del 15,5%, però amb un 28% de discapacitats integrats laboralment. I durant el primer semestre d'enguany –això era el 99– hem creat 496 noves places d'aquest tipus.

Un altre gran capítol del benestar social és el de la gent gran. Comparativament amb la resta d'Espanya, Catalunya té, també en això, unes bones *ratios*. Per exemple, 2,9% de places residencials geriàtriques per persones de més de seixanta-cinc anys en el conjunt de l'Estat i 3,9 a Catalunya. Però ens en calen més, ens en calen més, i per això Convergència i Unió es va comprometre a crear amb finançament públic 7.000 places més fins a finals del 2003 –7.000, ho dic perquè avui he vist una informació que deia que ens havíem compromès a crear-ne 5.000; no: 7.000, que quedi clar–, 7.000 places. Fins ara ja se n'han concretat 3.641. Per altra banda, s'ha incrementat en un 13,9% el finançament dels serveis socials d'atenció primària, s'han difós més els serveis de teleassistència, s'ha impulsat el programa d'ajuda en família, etcètera. I, dintre d'això, s'ha incrementat especialment l'atenció a les famílies amb una persona gran discapacitada, que ara, segons els casos, poden rebre ajuts entre 9.300 i 40.000 pessetes al mes.

Això em porta a parlar de la família i de la política familiar. Convergència i Unió sempre ha defensat la institució familiar, ho ha fet sense desconèixer les repercussions que en ella ha tingut i té l'evolució social. Entre altres coses, és a dir, que ho hem tingut en compte ho demostra el fet que, a instàncies del Govern, el Parlament discutís, aquest Parlament, l'anterior Parlament discutís i aprovés la Llei popularment dita de parelles de fet. També és cert que creiem que la millor estructura familiar segueix sent la de pare, mare i fills, és a dir, la de la parella amb voluntat inicial i real de continuïtat i amb fills, si és que n'hi ha.

Com deia, sempre hem defensat la família; ho hem fet en èpoques en què aquí a casa nostra això no s'estilava. Però, per raons diverses, aquesta defensa no havia tingut una traducció prou clara en la pràctica. Darrerament, això ha començat a canviar. Hem creat la Secretaria General de la Família, hem establert algunes deduccions fiscals, per exemple l'IRPF, hem creat ajuts de 60.000 pessetes anuals per cada criatura de zero a tres

anys de famílies amb una renda inferior als 3 milions i mig de pessetes a l'any, i enguany, d'això se'n beneficiaran 22.700 famílies. I ara hem llançat el programa de guarderies, del qual ja els he parlat, i torno a recordar que el fet d'haver escolaritzat tots els nens de tres a sis anys molt abans que la resta d'Espanya i abans, també, de molts països de la Unió Europea, ja havia estat un ajut important per a moltes famílies. Durant l'any 2001 oferirem noves modalitats d'ajuts a les famílies i ampliarem els serveis que ofereix el títol de família nombrosa; a més, crearem l'observatori de la infància i l'adolescència.

Permetin-me unes paraules sobre l'habitatge, en aquest capítol dedicat al benestar social. L'evolució econòmica general ha provocat una explosió de la construcció d'habitatges, preus molt diversos però en bona part més assequibles que fa uns anys. Es calcula que durant els darrers cinc anys s'han construït a Catalunya 243.000 habitatges. Cal afegir a això el cost de les hipoteques, que, tot i el recent repunt, són molt més barates que fa uns anys. Tot això resultat –com deia– de l'evolució general, però el Govern de la Generalitat hi ha contribuït amb la inversió en quatre anys de 10.300 milions en sòl residencial. També hi ha contribuït amb promocions directes i amb la creació de la borsa jove d'habitatge. I de cara al futur, el Govern es proposa preparar sòl per a 191.000 habitatges en quatre anys, dels quals 42.000 seran protegits i 8.800 hauran estat fets directament per l'Incasol; això significarà mobilitzar recursos públics i privats per uns 145.000 milions. Aquesta preparació de sòl cobrirà tot el territori català, des de 102.000 habitatges aproximadament nous a l'àrea de Barcelona, fins a 4.400 a les comarques pirinenques.

En aquest capítol, tan lligat al servei d'atenció als ciutadans i a la cohesió i convivència, correspon parlar de la immigració. La Generalitat va crear, l'any 1993, una comissió interdepartamental per a la immigració. En tot cas, fa pocs dies em reconeixia un molt destacat polític marroquí, coneixedor d'aquest tema, que Catalunya és la comunitat autònoma espanyola on els immigrants més atenció reben. Gràcies a això, el nostre Govern va actuar en el temps degut pel que fa a l'atenció sanitària i a l'ensenyament, tot i que en això segon hi ha resistències socials que només gradualment es van venent.

D'aquesta comissió va sortir l'avantprojecte de llei que, presentat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, fou discutit, junt amb un projecte que posteriorment va presentar Iniciativa per Catalunya, a les Corts i que va desembocar en l'actual Llei d'immigració. No entro ara a parlar del nou projecte de llei, tot i que la seva discussió serà d'una gran transcendència. Únicament avanço tres punts en els quals la Generalitat, directament o indirectament, insistirà: facilitar el reagrupament familiar, assegurar els drets socials, laborals i econòmics dels immigrants i garantir una participació activa de les comunitats autònomes en la gestió del conjunt de la política d'immigració, així com la creació d'un fons estatal destinat a les comunitats autònomes en funció del nombre d'immigrants en el seu territori per a poder finançar la política d'intervenció i de cohesió social. Les comunitats autònomes hauran de

determinar d'acord amb els diversos agents, institucionals i privats que hi hagin d'intervenir, els mecanismes i la fórmula de col·laboració pertinents perquè aquesta política sigui efectiva. Aquesta participació de les comunitats autònomes és també necessària per a determinar el contingent de treballadors necessaris en l'àmbit del seu territori i perquè això sigui tingut en compte pel Govern de l'Estat a l'hora d'elaborar el Pla director de la política immigratòria.

Finalment, la Generalitat pensa proposar al Govern central que orienti el seu ajut a països del Tercer Món, amb especial preferència cap a aquells països amb molt forta immigració cap a Espanya. En aquest sentit, crec que el Marroc requereix una atenció especial, i no només, o principalment –que, en bona part, ja això ja es fa–, finançant infraestructures, sinó ajudant que s'hi estableixin empreses que creïn llocs de treball. Una de les millors maneres de combatre el racisme i de combatre un excés de migració és invertir en els països d'on ve la immigració.

S'ha dit que convé evitar la politització d'aquest tema, i, en això, hi estic del tot d'acord. També afirmo que les disposicions legals són necessàries per a un adequat tractament d'aquest tema, però amb elles soles no n'hi ha prou. Com gairebé en tot, amb les lleis soles no n'hi ha prou. Cal un debat seriós de tota la societat, tant o més que de les forces polítiques, un debat fet sense demagògia i, alhora, amb realisme.

Bé, ara els he de parlar del cinquè punt que els havia de parlar –n'hi ha sis, i hi ha algun apèndix, després, és clar. Bé, he dit que els volia parlar d'identitat. Forma part de la nostra identitat el conjunt de valors que configuren la nostra societat. L'opció –que, potser, va ser obligada per la història o que, potser, ha estat real–, l'opció, per exemple, per tot el que és societat civil, que forma part de la nostra identitat, i també una certa moral de l'esforç, allò que en Vicenç Vives en deia «l'eina i la feina», i el caràcter de *welcome society* del nostre país, és a dir, l'actitud de receptivitat i d'integració o, si es vol, el caràcter d'inclusiu –per utilitzar una paraula que avui s'utilitza molt–, el caràcter inclusiu de la nostra societat, demostrat a través de la història, i la fusió en un sola personalitat de les influències mediterrànies, europees, i, en aquest cas, quan dic «europees», em refereixo a les centreeuropees i hispàniques.

La idea que la promoció social, personal i familiar és possible amb treball i enginy, és a dir, la idea que les barreres es poden saltar. La vocació de combinar el sentit d'identitat amb referents més amplis..., tot això crea una mentalitat que contribueix a configurar la nostra identitat. Històricament, aquesta identitat, l'hem anat forjant a base de sumar experiències col·lectives amb els seus corresponents patrimonis i valors. L'Edat Mitjana ens va donar el territori, la llengua i la cultura lligada a aquesta llengua, el dret civil, un lligam molt fort amb Europa, la mediterraneïtat, les constitucions, i també una certa capacitat –per necessitat geogràfica i demogràfica– d'entrar en contacte amb altres cultures.

El segle XVIII, quan semblava que estàvem abocats a una decadència definitiva, i, després, el segle XIX –el XVIII i el XIX– ens varen descobrir la societat civil,

l'eina i la feina, la promoció social. Això no va desplaçar el llegat de l'Edat Mitjana, sinó que s'hi va empel·lar bé; de fet, el va revifar. I el segle XX ens ha fet viure el gran repte –no nou, però d'una magnitud moltíssim més gran que en cap altre moment– de la immigració, de la necessitat de configurar un país obert a molta gent, de definir un concepte de país on tothom tingui cabuda, i, també, aquest cop, la incorporació de nova gent i de noves maneres de ser s'ha empeltat amb la realitat humana, social i cultural dels segles precedents. I tot això s'ha fet des de fa cinc segles, amb una mena de joc dialèctic dintre del marc espanyol, que, sens dubte, ha marcat, també, la nostra personalitat.

Ja s'adonen que, per a un país així, la cohesió social i la cohesió com a país, la cohesió social i la cohesió com a país, i la convivència, la capacitat de saber viure junts, arriben a ser consubstancials amb la seva manera de ser, és a dir, amb la seva identitat. En aquest sentit, aquests dies, s'ha produït un fet que, d'una manera molt condensada, explica una manera d'entendre la identitat que tenim i que volem tenir, i em refereixo a les matrícules. I em sap greu haver-ho de fer, haver-ne de parlar, però ho faig perquè crec que ho he de fer, però, també, perquè ajuda a plantejar –crec que adequadament– alguns aspectes relacionats amb la identitat.

El Govern de la Generalitat mai no va qüestionar que a les matrícules dels automòbils hi hagués la «E», i no més perquè la normativa europea ho exigeix, sinó perquè no qüestiona el marc espanyol. El que varem demanar és que, a més, com la normativa europea permet, hi figurés la referència catalana o l'autònoma en termes generals espanyols. És a dir, el que demanàvem era que, en el marc de l'Estat, hi hagués un signe d'identitat catalana, un signe de reconeixement, i això encaixa plenament amb la Constitució.

S'ha dit que això de les matrícules o de les xapes és una «meme». No ho és, no ho és gens. Al contrari, justament ajuda a entendre una postura molt de fons. Ajuda a entendre que hi ha molts catalans per als quals no n'hi ha prou a definir-se com a espanyols. No en tenen prou; volen, a més, ser identificats com a catalans i ser-ho com a quelcom de molt substancial, molt substancial de la seva pròpia personalitat. Se senten vinculats a la seva particular personalitat catalana i volen que sigui reconeguda; no volen que els sigui escamotejada. No: volen ser reconeguts a tot arreu com a catalans. I amb la «E» sola no se senten còmodes, no se senten còmodes. I això, per tant, no és una *meme*. Ben al contrari: això és un tema molt important i molt de fons.

Això va lligat amb el tema de la millora del nostre autogovern –qüestió, aquesta, de la qual parlaré després, al final, breument–, però no tindria sentit voler-se autogovernar, voler-se afirmar i voler ser reconegut sense posseir, si no posseïssim una identitat sòlida i, a més, sentida, si els signes d'identitat i els sentiments es diluïssin o ens els diluïssim. Val a dir que l'opció del Govern de la Generalitat durant vint anys ha estat que el primer i principal element de sentiment de pertinença havia de ser que tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya sentissin que el país, Catalunya, i les seves institucions s'esforçaven a donar resposta a les seves necessitats i aspiracions, i al seu desig de promoció. És

una opció que segueixo creient que és la correcta, encara que no tothom hi està d'acord perquè considera que no s'ha posat prou l'accent en el que, directament, sense més intermediacions, és educació i estímul del sentiment de país. És el debat que alguns en diuen de l'edifici i de l'ànima. No sé si els il·lustres diputats d'aquesta cambra voldran debatre sobre això i si així podran ajudar a esmenar alguna falla en aquest sentit. De tota manera, el progrés material i moral dels ciutadans, la creació d'una societat de benestar i d'una societat oberta a la promoció de les persones i de les famílies seguirà sent objecte bàsic del nostre Govern. Però pensem només, pensem només si ens quedem curts en sentiment, en consciència cívica i de país, i amb valors ciutadans. Tot això és identitat.

Naturalment, també ho és la llengua i la cultura, i, en el nostre cas, ho és, també, la convivència fèrtil de la llengua pròpia de Catalunya amb el castellà, la llengua materna de tants catalans. Estem satisfets del resultat de l'aplicació de la llei de política lingüística; per tant, continuarem en aquesta mateixa política. Però hem de ser conscients que només amb lleis i decrets, com dèiem abans, quan parlàvem de la immigració, només amb això, no se salva ni s'enforteix una llengua. Cal que a la societat hi hagi voluntat de fer-ho; cal que la societat cregui que aquest país que tenim, Catalunya, que molts ciutadans valoren i estan contents de viure-hi, té, com a components essencials, la llengua catalana, la cultura incardinada en aquesta llengua, una consciència equilibrada, positiva i integradora de país, i una gran voluntat de convivència, i tot això ha de ser defensat des de les institucions, però també des de la societat.

Tot això no és prou fort, diuen alguns, però hi és. Si no hi fos, no s'hauria produït el miracle que hagi sobreviscut un país que, aparentment –i alguns deien «científicament»–, la sociologia, la demografia, la psicologia col·lectiva i les relacions de força de tota mena condemnaven. Una de les explicacions d'aquest miracle –no l'única però important– ha estat que molts catalans vinguts de la immigració han entès la necessitat i la justícia d'aquells elements propis de Catalunya, els que li donen la seva primigènia personalitat, començant per la llengua catalana, siguin preservats i enfortits, i hi han contribuït. Catalunya els ha d'estar agraïda.

Som conscients que hi ha una ofensiva cultural que persegueix situar la cultura catalana –almenys, la cultura en català, o molt vinculada a Catalunya– en la marginalitat. És una ofensiva que compta amb diners i poder polític, que, per cert, són les dues coses que reclamem. Evidentment, no entenem l'actitud que fa poc va tenir el Partit Popular a Brussel·les, arran de la discussió de la proposta de Vidal-Quadras, i no entenem moltes altres coses, i esperem que això sigui rectificat en coses que es plantejaran en el futur.

Seguim confrontats amb un tracte molt discriminatori en tot el referent a la cultura. I, a propòsit d'això, vull recordar que cada cop que se'n diu que «el Estado debe estar presente en Cataluña» –i d'aquí es passa al condicionament del finançament–, els qui ho diuen demostren que ja han oblidat la Constitució segons la qual la Generalitat és Estat; és més, en allò que és competència seva, competència exclusiva, fins i tot, la Ge-

neralitat és més Estat que ningú. El que passa és que l'aplicació correcta –i jo en diria lleial– de la Constitució requereix un finançament adequat a l'exercici d'aquesta competència exclusiva, una competència exclusiva que té una institució que és, també –i molt– Estat espanyol a Catalunya.

Tot i així, l'acció cultural del Govern de la Generalitat té un gruix molt considerable: el té en el terreny de l'ajut al llibre en català, on, de tota manera, he d'advertir que tota l'acció de suport que puguem fer perdrà molta eficàcia si es manté la política del preu lliure dels llibres. El té, aquest pes, en el camp de la restauració de monuments, en moltes i molt diverses iniciatives a continuar o a endegar, i, entre aquestes últimes, la més important serà la de Universitat de Cervera. Em refereixo, també, a la nova Llei d'arxius, de la qual el Govern presentarà el projecte abans de fi d'any. Pel que fa a la política museística, el MNAC estarà del tot acabat, ara que han tornat a engegar-se les obres, el juny del 2003, i, l'Episcopal de Vic, el juliol del 2001. I, quant al de Lleida, les obres del qual comencen ara, estarà llest a finals del 2003.

En el terreny de l'audiovisual, la iniciativa més important serà la creació de l'Institut de les Indústries Audiovisuales, que unificarà tots els serveis de l'Administració relacionats amb l'audiovisual i podrà incrementar l'eficàcia del suport a aquest sector, un sector que és molt divers i molt sotmès a transformacions tecnològiques importants, que fan necessària una opció de Govern de suport.

Aquesta acció serà potenciada, però no encetada de nou per l'Institut; hi ha moltes iniciatives en marxa a través de l'Institut Català de Finances, del Consell de Ràdio i Televisió de Catalunya i del mateix Departament. Per exemple, els convenis signats per l'Institut Català de Finances amb les associacions de productors de cinema, oferint crèdits, pugen a 5.000 milions –en projecte, ara, de ser ampliat–, o bé la convocatòria anual del Departament de Cultura, destinada a la producció per a la televisió d'empreses privades, i vull recordar, de passada –sense que el Govern s'hagi d'atribuir cap mèrit especial per a determinats suports–, que Catalunya és un referent internacional en el terreny de l'animació a través de tres o quatre empreses realment molt capdavanteres.

En aquest camp de l'audiovisual, hi ha hagut un progrés sostingut però modest –de fet, molt modest, en xifres, si més no– pel que fa al cinema. Hem passat, concretament, de 280.000 assistents a cinema en català a 650.000 –de 280 a 650–, i confiem arribar al milió enguany. Xifres en ascens però molt modestes –realment, molt modestes. En canvi, el progrés de la ràdio en català ha estat extraordinari. A hores d'ara, el 54% de l'emissió radiofònica a Catalunya és en català contra el 34%, fa cinc anys. Sense la Llei de Política Lingüística del 98 això no hauria estat possible.

He de fer esment, finalment, de l'Institut Ramon Llull, que creen conjuntament el Govern Balear i la Generalitat per a la projecció exterior de la llengua i la cultura catalana. I no cal que els digui que el Decret d'humanitats pot ser molt aviat un tema problemàtic, però no

ens posem la bena abans de la ferida, i ja en parlarem quan calgui.

Finalment, vull remetre'm al que abans he dit sobre la immigració. La immigració planteja problemes laborals i d'habitatge, problemes socials i econòmics, etcètera, però té, també, un vessant d'identitat important. Catalunya, des de l'Edat mitjana –ja ho he explicat abans– poc o molt, passant pel segle XVII, segle d'una gran immigració de tot el sud de França, i després per tot el XX, el XIX i el XX, ha tingut sempre la mateixa resposta, ha estat la resposta integradora i la resposta convivencial. Ara ens trobem amb una situació molt nova que espero que una vegada més sabem resoldre bé, a través, entre altres coses, de l'escola, a través d'un clima convivencial, de la possibilitat oberta a tothom de promoció social, social i econòmica, i d'una imatge positiva de Catalunya.

Dues paraules per acabar aquest capítol que realment no correspon, però que el fico aquí perquè forma part del Departament de Cultura, sobre la política esportiva, o en part sí que correspon, millor dit. És a punt de publicar-se el Pla director d'equipaments esportius per a un total de 6.000 milions de pessetes. Es crearà el Consell Català de l'Esport en el marc del desenvolupament de la Llei de l'esport. Es crearà la Fundació de l'Esport Català que, com vostès saben, ha de donar suport a l'entrada de federacions esportives catalanes a les federacions internacionals, i ha d'activar una cosa que ja fem, però ha d'activar més la política de tecnificació esportiva i d'alt rendiment esportiu. Dic que ja fem, perquè vostès –ho suposo– hauran notat que a Sidney, deixant de banda altres consideracions, s'acaba de demostrar que en el marc de l'esport espanyol, el català, l'esport català té un pes molt i molt alt.

El sisè i últim, abans dels apèndixs, és clar, el sisè apartat que els he dit que volia tocar és el de la presència i el paper de Catalunya en el món. Sempre hem tingut clar que a Catalunya, fins i tot per poder mantenir-se com a país, li calia no tancar-se en ella mateixa, no tancar-se ni en economia, ni en cultura, ni en el que en podríem dir una visió del món, i en aquest sentit s'ha mogut sempre, es mou ara i es mourà la nostra política.

Vàrem manllevar a Califòrnia, naturalment amb la deguda modèstia, la idea de *welcome society*, societat de benvinguda o d'acolliment: acolliment de gent, d'idees, de capitals, de tècniques. La política que hem fet, estimulant una tendència que en el país ja es donava, val a dir-ho, ha fet d'això quelcom més que un eslògan: molta inversió estrangera, molta gent vinguda de fora, gent modesta i gent d'alt nivell professional i tècnic, molta vinculació amb els moderns grans debats intel·lectuals, etcètera. Però, com em va dir, sense sortida a Califòrnia, un professor de Berkeley: «Califòrnia» –em deia– «no és només una *welcome society*, sinó també una» –deia ell– «*projecting society*». Em deia: «Nosaltres inundem el món.» Amb aquest típic orgull californià, em deia: «Nosaltres ens projectem, nosaltres inundem el món.» Es referia a la seva indústria de l'audiovisual i de l'*entertainment*, que realment vol dir contingut i, per tant, influència cultural, però es referia a les seves universitats, a la seva tecnologia, també a la seva

indústria. «Som una *projecting society*,» –repetia– «ens projectem, sortim a fora, ocupem territoris.»

A l'hora de fer un paral·lelisme, aquí encara he de ser més modest i més realista que quan parlava de la *welcome society*, nosaltres no inundem el món. Però sí que tant com podem empenyem la gent enfora. En el camp econòmic això és clar: 622.665 milions d'inversió a l'estranger l'any 1999, sense tenir, de fet, cap de les sis o set grans empreses espanyoles que de molt més inverteixen fora. En el camp de la cultura, sobretot si comparem la nostra projecció internacional amb la de països europeus independents demogràficament semblants a nosaltres, també el balanç és, en la majoria de casos, bo. I sobretot ja que, en molts aspectes, ni econòmics, ni culturals, sinó d'imatge, en general som un bon referent. Ho és, en més d'un sentit, la ciutat de Barcelona; ho és Catalunya en general com exemple d'autonomia reeixida. Se'ns veu, des de fora, com una societat equilibrada i cohesionada que ha combinat identitat primigènia i diversitat. Se'ns dona una nota alta en qualitat de vida, se'ns escolta quan parlem de convivència, d'integració social i d'interacció cultural o bé de síntesi de globalitat i d'identitat; se'ns escolta quan parlem d'això que són grans temes –també en podríem dir els grans temes– del món d'avui.

Com sempre, tot això és mèrit de molts, de fet, de tots plegats, però, òbviament, el Govern curiosament hi ha contribuït. Per tant, seguirem fent el que hem fet i que no fem més per insuficiència de recursos econòmics o, de vegades, de poder polític i de reconeixement representatiu.

Però vull referir-me a alguns punts concrets de política exterior molt actuals. Primer, en el passat, la Generalitat i Convergència i Unió han tingut una actuació intensa en el camp de la política europea. Alguns objectius de fa uns anys estan aconseguits o superats. Ho està, per exemple, la integració d'Espanya a la Unió Europea i l'aportació que hi podríem fer amb tota una sèrie de conseqüències, en general, positives. En canvi, després d'uns anys en què vàrem ser impulsors, junt amb d'altres, del regionalisme a Europa –i això ens feu guanyar molt de prestigi–, ara assistim a un moment d'estancament en aquest sentit en la majoria de països de la Unió Europea, i també a Espanya. El tema regional és silenciats en els treballs preparatoris de la conferència de Niça, per exemple. I, en general, els estats intenten recuperar competències i protagonisme en dues direccions: la de la Comissió Europea, és a dir, el genuí òrgan supraestatal d'Europa, i la de les regions i, òbviament, de les nacions sense Estat com som nosaltres.

Un altre problema d'aquest tipus: la Unió Europea es vol dotar d'una carta de drets fonamentals. Fins avui, en l'esborrany que es prepara, no es parla dels drets lingüístics i culturals. Com deia en una carta que vaig trametre ja fa un cert temps al ministre Piqué, jo deia, textualment: «Els drets lingüístics i culturals d'Holanda, d'Alemanya o de Suècia no corren cap perill, encara que la Carta no es refereixi als drets lingüístics i culturals. Els del castellà a Espanya i a tota la Unió Europea, tampoc. Però els del català sí, si no es reconeixen els drets de les llengües que no són oficials en tot l'Estat

però que ho són en una part del territori. Els drets de les llengües i de les persones que les parlen.»

I afegia en aquesta carta: «Això crec que forma part dels drets fonamentals. Però, a part d'això, vostè sap que a través de fets com aquest, el català i altres llengües en situació semblant –encara que probablement cap a Europa de tant de pes com la nostra– anirien quedant arraconades.» Jo tinc l'esperança que el ministre Piqué farà tot el que pugui en aquest sentit, però, de fet, en aquestes moments no ho sabem. Fins avui realment aquesta qüestió no està inclosa dintre de la Declaració de drets i deures fonamentals dels ciutadans de la Unió Europea.

Un altre problema d'origen també, diguem-ne, brussel·lès. He dit que les competències de la Unió Europea en conjunt eren positives, però algunes també poden ser inquietants, de vegades. Segons com s'orienti la política de la Unió Europea en el tema de les televisions públiques, la televisió catalana pública serà quasi inviable. Si s'imposa un criteri molt restrictiu de servei públic, un criteri de televisió de servei públic, ens podem trobar aculats a aquell model de televisió que el Calviño, fa una pila d'anys, en deia «antropològica». Bé, sobre això hi estem a sobre, tant a través dels comissaris Monti i Reding, com del president Prodi.

Un altre punt en el qual la Generalitat sempre ha posat l'accent és el de la política mediterrània, per raons diverses. Per una banda, per raons que en podríem dir «identitàries». La mediterrània ha estat –ho dèiem abans– un component bàsic de la nostra història, de la nostra cultura. En segon lloc, perquè no ens convé que el centre de gravetat d'Europa, que ja és el centre nord d'Europa –és a dir, el centre d'Europa i el nord d'Europa, el centre polític, econòmic, el centre i el nord d'Europa–, que s'allunyi més encara del sud o que es desplaci molt cap a l'est. En tercer lloc, perquè si el Mediterrani nord-occidental es consolida com un altre gran espai de desenvolupament europeu, és a dir, el gran espai de desenvolupament europeu va començar a Londres i acaba a mig Itàlia, seguint el Rin, els països de Benelux, des de França, etcètera. Però hi ha un altre eix, que és el que segueix la costa nord-occidental mediterrània. Si això es consolida –i, de fet, va en camí de consolidar-se com un altre gran espai de desenvolupament– Catalunya en sortirà molt especialment –n'està sortint, de fet, molt especialment– beneficiada.

Hi ha una quarta raó i és que el subdesenvolupament de la costa sud de la Mediterrània, combinat amb l'explosió demogràfica creen problemes molt seriosos que ens afecten molt i molt. Quan més varem influir en aquest sentit fou l'any 1995, amb la Conferència de Barcelona. D'ençà d'aleshores, per raons diverses i d'origen molt diferent, en aquest camp s'ha reculat, malgrat que la Generalitat hi ha estat molt a sobre i que dintre de les nostres competències hem seguit actuant. Confio que ara aquesta política serà represa, crec que el Govern espanyol té voluntat de reprendre-la, i, fins i tot, potser, el francès. De moment, el proper mes de novembre, commemorarem a Barcelona el cinquè aniversari de la Conferència de Barcelona i confio que això sigui un nou punt d'arrencada.

Forma part d'aquest capítol d'acció i presència internacional la política de cooperació al desenvolupament. En això, d'una banda, hi ha hagut un increment substancial i progressiu dels recursos que el Govern en el seu conjunt destina cada any a la cooperació al desenvolupament. L'any 94 varen ser només 280 milions, l'any 98 varen ser 1.550 milions, l'any 99 el compromís pressupostari era de 1.650 i, enguany, la previsió pressupostària ha estat de 2.005, tot i que l'any 99, per una sèrie de fets que van passar durant aquell any i, evidentment, traient-ho d'altres partides del pressupost, finalment es va arribar als 2.000 milions, i tenint present, això sí, que la Generalitat fou el govern autònom –sense règim fiscal especial, vull dir– que més diners va dedicar a la cooperació, termes absoluts.

D'altra banda, els voldria destacar la presentació el passat mes de juny, davant d'aquest Parlament, d'un projecte de llei de cooperació al desenvolupament, projecte que expressa el compromís clar de reforçar i estructurar una política catalana de cooperació al desenvolupament. Un projecte que reconeix a la societat civil, és a dir, a les ONG, sindicats, universitats, les organitzacions empresarials, etcètera, un paper protagonista en aquest àmbit i atribueix al Govern el rol impulsor i de suport a aquestes activitats. I en la seva elaboració, en el si del Consell assessor de cooperació, hem fet un treball de consens amb les ONG i amb el món local, representat pel Fons català de cooperació.

I, finalment, vull recordar que actualment la Generalitat té funcionant arreu del món trenta-quatre oficines del COPCA, tres del CIDEM i sis del Copecc, a part de la delegació del Patronat Català Pro Europa a Brussel·les, és una presència important i eficaç.

Bé. Amb això acabo l'exposició que els he dit que faria sobre la política de Govern basat en els sis capítols, que no cal repetir. Segur que alguns de vostès trobaran que no he tractat, o no he tractat prou o prou bé determinades qüestions, però crec que de l'exposició que els he fet, evidentment llarga, es desprèn que hi està havent una acció de govern molt intensa i, sobretot, amb projecció de futur. Del que hem fet durant aquests deu mesos, en aquella línia d'eficàcia i estabilitat que els deia al començament, suposo que alguna cosa n'hauré de discutir demà, però avui m'ha interessat més parlar del que volem fer a partir d'ara. La referència –ho repeteixo– que he dit abans és molt important per al Govern i per Convergència i Unió és la del nostre programa i la del nostre Projecte, perquè és sobre el grau de compliment d'això que el poble català ens jutjarà.

Crec que si podem seguir actuant com durant anys hem fet fins ara, i més i millor –i més i millor–, si podem seguir aplicant metòdicament el projecte de país, crec que farem de Catalunya un país d'alta qualitat, tant globalment considerat com en tant que instrument de servei a les persones, i que podrà ser un país no mediocre, un país engrescador, generador d'autoestima i digne de consideració molt més enllà del nostre àmbit estricte.

Però no puc acabar aquest discurs sense recordar que, si bé amb capacitat d'iniciativa i amb entusiasme i amb imaginació i esperit de treball podem fer molt, també és veritat que sense recursos adequats tot aquest esforç

generós i il·lusionat pot fracassar. O simplement quedar-se a mig camí, que també seria fracassar, perquè ens deixaria situats en el nivell de la mediocritat.

Els recursos que necessitem i que ara no tenim prou, i als quals tenim dret, vostès ja saben quins són: són els financers i els de poder polític. Molt sovint, quan dic això, hi ha algú que somriu com dient: «Ja hi som, la reivindicació de sempre, la queixa de sempre.» Doncs sí, per desgràcia, la de fa molts anys. I he de dir que aquest somriure el trobo molt fora de lloc quan es produeix, i estic segur que no es donarà entre els il·lustres diputats i diputades. Ja no es pot anar més amb la mitja rialleta, de vegades –segons qui–, ni emascarar aquest greu problema parlant de gestió –jo al començament els he dit que complim les normes que ens han donat sobre gestió– o supeditant-lo a interessos partidistes, supeditant això a interessos partidistes, o amb disquisicions teòriques, embolicant la troca, o amb falsos arguments. Falsos arguments com, per exemple, dir-nos que l'Administració central –com se'n ha dit durant molt de temps i per més d'un govern– no pot cedir res de l'IVA o d'impostos especials. Això, dit en el seu moment, a Madrid, però replicat i aplaudit aquí, és fals. I ara ja em sembla que ho admet tothom.

Des de 1987 –any del primer acord de millora del finançament entre en Borrell i en Cullerell–, des d'aleshores fins ara, hem anat progressant, és veritat. Però mai prou com per poder dir que donem per acabada la reivindicació sobre el finançament, i mai no ho hem dit. I, per altra banda, no tenim per què dir-ho, donat que la mateixa LOFCA obre la «guixeta», per dir-ho així, cada cinc anys. I menys ho podem dir si segons quins temes no es resolen mai del tot, de vegades incomplint compromisos, com per exemple el tema cabdal de la sanitat.

El gran objectiu de Convergència i Unió per a aquesta legislatura, a part de governar eficaçment, era i és –era i és– aconseguir una millora molt substancial del finançament de la Generalitat i aixecar el sostre de l'autogovern català. Ja hem fet arribar al PP i al Govern central les nostres propostes concretes sobre aquests dos temes, concretes i molt detallades, que els partits polítics catalans també coneixen. De moment, per part del PP i del Govern –per part del Govern, sobretot–, no hem rebut cap resposta. El que sí que constatem és un clima polític més aviat poc favorable en general en tot el referent a les autonomies, i específicament a la nostra. De tota manera, és obligació d'un govern, és obligació del nostre Govern apurar les possibilitats d'acord.

Encara que només sigui per complir amb un requisit formal, repeteixo el que ja saben; allargar la conferència seria una temptació per no repetir-ho, perquè tots ho saben i tots ho tenen i a tots els hi he donat jo mateix, però em sembla que és un requisit formal que ho repeteixi: la proposta de finançament que el nostre Govern ha fet consisteix que la Generalitat recapti tots els impostos i que se'n determini una distribució que reservi a la Generalitat el 60% de l'IRPF, el 50% de l'impost de societats i de l'IVA i el 100% dels impostos especials de la matriculació de vehicles i dels cèdits, dels tributs cèdits, i reclama més capacitat normativa, així com el traspàs de l'Agència Tributària. I, en un altre ordre de

coses, la nostra proposta demana que la inversió pública a Catalunya se situï entre el 15 i el 20%.

Per altra banda, la nostra proposta per aixecar el sostre de l'autogovern català –també ja molt coneguda– consisteix a modificar una sèrie de disposicions legislatives de signe regressiu –la de les matrícules, per exemple, una disposició de signe clarament i innecessàriament regressiu, una de tantes–, una sèrie de disposicions legislatives de signe regressiu des del punt de vista autonòmic, canviar-ho això per unes que tinguin un sentit marcadament autonomista. Això es pot fer, i ho hem demostrat a bastament amb estudis sòlids de dret constitucional, i es pot fer dins del marc de la Constitució; no cal que ens vinguin a reclamar que hem d'estar amb la Constitució, perquè justament aquesta és una reclamació que la il·lustrem i la reforcem i la sustentem amb moltes sentències del Tribunal Constitucional –que més constitucionalista que el Tribunal Constitucional no hi ha ningú–, moltes sentències del Tribunal Constitucional que avalen la possibilitat de molts dels canvis que proposem. O sia que la nostra proposta no planteja cap problema de constitucionalitat, sinó només –només– de voluntat política, de concepte d'Estat en general, i més específicament de què ha de ser l'Estat de les autonomies.

Fa temps que adverteixo que, si no millorem el finançament de la Generalitat, l'autonomia de Catalunya pot convertir-se en la pràctica en poca cosa més que un organisme dispensador de determinats serveis, pels quals rep un finançament finalista i escàs; serveis importants, això sí, però que ha de donar amb criteris molt pautats, i pels quals rep un finançament finalista i escàs, i sobre els quals pesa una gran pressió i una gran exigència ciutadanes. En canvi, no té recursos per a millorar els serveis amb millores i inversions, i menys encara per a prendre iniciatives innovadores en qualsevol camp, en qualsevol camp d'allò que fa que un país vagi endavant. No fa gaire deia això a un important polític del Partit Popular –que em repetia per enèsima vegada allò que Catalunya ha de ser un dels motors del progrés espanyol– que no ho podrà ser si no té benzina, i benzina és diners, i benzina és poder polític i competencial.

Massa sovint l'Administració central, de vegades interpretant a la baixa la Constitució o l'Estatut, altres cops simplement saltant-se'ls o no fent cas de determinades sentències del Tribunal Constitucional, i sovint combinant la pressió competencial amb l'ofec econòmic, tendeix a encongir l'abast real de l'autonomia. I si seguim així acabarà desacreditant-la i fent que la ciutadania la vegi com a quelcom d'irrellevant. Davant de tot això, sobraria qualsevol somriure sorneguer.

Senyores i senyors diputats, ara la temptació és gran –i ho comprenc– d'utilitzar tota aquesta qüestió com a instrument de lluita partidista, i, dintre d'un límits, fer això és un dret. Per altra banda, també els he de dir que d'un debat partidista crec que el Govern en pot sortir molt ben lliurat. Però, segons com es fes això, es faria un gran mal a l'interès general de Catalunya i dels catalans. Per això vull subratllar que per part del Govern hi ha la voluntat de parlar a fons d'aquest tema amb els diversos grups polítics, amb tots d'ells. El Govern té feta i presentada una proposta consistent i ben defini-

da d'autogovern i de finançament, però farà tot el possible per aconseguir un acord al més general possible sobre això.

No és un problema abstracte, aquest, ni només polític en el sentit tècnic del mot. És el problema de la gent concreta. De vegades se'ns diu que els polítics ens hem d'ocupar del que realment preocupa la gent; se'ns diu molt sovint això, oi? Però què preocupa la gent? Les guarderies? Sí. Les residències geriàtriques? Sí. Aquesta carretera o l'altra? També. Més beques universitàries? Òbviament. Més ajut als joves pagesos? Sí. Més metro a Barcelona? Sí. Més sòl residencial, també, i més ajut a la família, també. Tot això i moltes, moltes més coses. Tot això, totes aquestes coses, per fer-les bé i en quantitat suficient, tot això vol dir finançament, i finançament d'acord amb el que és la societat catalana. Ja és hora –entre altres coses perquè la nova negociació és al caure– que ningú no faci el distret davant d'aquest problema, i em dirigeixo sobretot a la classe..., naturalment, a la classe política i a totes les institucions polítiques, però també a la societat civil. Això no és només un problema del Govern, ni del Parlament, ni de Convergència i Unió: això és un problema també, sobretot, de la societat.

Aquell senyor que em va venir a veure fa poc i em va demanar això i allò i allò i no sé quantes coses, que era bo de poder-les fer, perquè a través de tot això en podríem treure..., es podia fer un progrés en un determinat camp concret que li interessava molt a ell, però que també interessava al país, i que a l'hora d'aixecar-se s'aixeca i aleshores, amb un somriure així, condescendent, diu: «Ja veig, senyor president, que vostè té molts problemes amb això del finançament»; dic: «No senyor, jo no en tinc cap de problema, amb això del finançament, personalment. Els problemes els té vostè, perquè naturalment tot això que vostè em demana, doncs, és un problema de diners, sap? O sigui que vagi-se'n a casa i rumiï... Els problemes els té vostè.» Bé, doncs, això, una mica, es pot dir de tothom. (*Remor de veus.*) No, vull dir que aquesta sensibilització hem d'aconseguir que es produeixi.

Sabrem qui està de debò... (*persisteix la remor de veus*), sabrem qui està de debò per una Catalunya política-ment forta i capaç d'agafar volada, sabrem qui està de debò per això per la forma com els diversos grups polítics abordin aquests dos temes: el del finançament i el de la manera d'aplicar l'Estatut. I repeteixo que el fet que el Govern faci propostes concretes i molt detalla-

des no significa que no estigui obert a buscar una entesa, al més àmplia possible, amb els altres grups possibles..., vull dir, amb tots els altres grups possibles.

Divendres passat em deia un personatge polític francès de relleu –i amb això voldria acabar el meu discurs–, em deia: «M'agrada venir a Catalunya, perquè hi trobo joia de viure» –deia ell–, «hi trobo progrés palpable, hi trobo qualitat de vida, hi trobo una mentalitat oberta.» I el mateix m'havia dit un parell de dies abans un alt representant de la Comissió Europea, i encara havia afegit que trobava a Catalunya una gran i exemplar capacitat de viure la pròpia identitat en un món cada cop més global. I així podríem anar seguint.

Però hi ha gent de casa –i també s'entén, això– que no ho veu, això. I diuen que s'ha de fer un nou invent. I és veritat que hi ha coses que no van bé o que uns o altres, o tots plegats, no fem prou bé. Però la predicació que de vegades es fa de la decepció global i sovint radical pel que el país fa, o fins i tot pel que el país és, crec que no té raó de ser.

L'invent aquest que diuen, l'invent, ja el tenim. L'invent és Catalunya mateixa si la sabem contemplar amb ulls crítics; amb ulls crítics, d'acord, però també objectius. Som un país de progrés material i social i amb esperit cívic, que en el seu sentit d'identitat barreja la personalitat cultural i la consciència històrica amb l'esperit de convivència i els valors democràtics; som això. Som referent per a molts –per a aquests dos que deia, per exemple–, i és veritat que hem de perfeccionar, i molt, aquest nostre país i fer-lo cada cop més humà, però no l'hem d'inventar, ni ens cal inventar res que potenciï una gran illusió, perquè Catalunya mateixa pot produir-nos aquesta illusió. Almenys a molts ens la produeix, i crec que la pot produir a tots els que la contemplin –com deia– amb ulls crítics, però objectius, i naturalment –com sé que és el cas de vostès– amb estimació. Amb això ja hi compto.

Senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

La sessió es reprendrà demà, a les deu del dematí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i deu minuts.